

זוהר פרשת בלק (רי:)

משל לאדם שהי' לו אוהב חשוב אחר שהניח לו אביו, והאנשים היו מפחדים להתקוטט עמו בשביל אותו האוהב, לימים בא איש אחד והיה מבקש לעורר קטטה עמו, אמר מה אעשה, אם אתעורר עמו קטטה הרי אוהב ההוא שנקשר עמו ולא אוכל, מה עשה, שלח מתנה לאוהב ההוא, אמר אותו האוהב וכי מה יש לו לאיש ההוא אצלי, מבין אני שזה הוא בשביל בן אוהבי ההוא, אמר, מתן זה אל יכנס לפני, תנוהו לכלבים ויאכלו אותו, כך בלעם בא לעורר קטטה בישראל, וראה שאינו יכול לבעבור אוהב העליון ההוא שלהם, התחיל להכין לפניו מתנה, אמר הקב"ה, רשע מה יש לך אצלי, אתה רוצה להתגר בבני, הרי מתן שלך מוכן לכלבים, בוא וראה מה כתוב ויקרא אלהים אל בלעם, ואמר רבי שמעון זה לשון קרי וטומאה, מתן שלך להם יומסר ולא יכנס לפני, רבי אבא אמר ויקר, ככתוב (תהלים קמ"ז) לפני קרתו מי יעמד, הוא היה מכין וחשב שבאותה מתנה ינצח לישראל, מה כתוב ויקר אלהים, התקרר עצמו מזה שחשב בלעם, ועוד ויקר אלהים כמו שאמרו שנתעורר עליו מן צד הטומאה, רבי אלעזר אמר ויקר, בלעם חשב שבמתנה ההיא יכנס להרע לישראל, והקב"ה עקר לה מלפניו לאותה מתנה, ועקר לו לבלעם ממה שהיה חשוב, וגם עקרו מאותה המדרגה^[לז] זה שכתוב ויקר, ככתוב (משלי ל') יקרוה עורכי נחל, אמר לו, רשע אין אתה כדאי להתקשר עמדי ולכנס לפני, מתן שלך לכלבי ימסר.

זוהר פרשת בלק (רי:)

ה' שם דבריו בפי בלעם, בדומה לרסן ששמים לחמור

וישם ה' דבר בפי בלעם וגו'. אמר רבי שמעון בוא וראה אותו הרשע תועבת הכל היה, שלא נמצא בכל פרשה זו ויאמר ה' אל בלעם, או וידבר ה' אליו ח"ו, מה כתוב וישם ה' דבר בפי בלעם וגו', כמי ששמים רסן בפי החמור שלא יטה הנה והנה, כך וישם ה' דבר בפי בלעם, אמר ליה הקב"ה, רשע אתה חושב שעל ידך תבא ותתקיים ברכה בבני, או להיפוך, אין הם צריכים לך, כמו שאומרים לדבורה כו'^[לח] אלא אתה שוב אל בלק, וכאשר תפתח פיך לא תהיה אתה ברשותך, ולא בפיך יהי תולה הדבור אלא וכה תדבר, הרי כ"ה שעתידה לברכם^[לט] כ"ה תדבר ברכת בני, כאשר תפתח פיך היא תדבר דברים שיחילו על

זיו הזוהר

לז. עיקרו גם מאותה מדרגת הטומאה שהיה דבוק ושרצה על דיה להתגבר להאחז במדרגת הקדושה
 אשר לעומתה. לח. לא מעוקצך ולא מדובשך.
 לט. זו השכינה הקדושה שנקראת כ"ה.

בני, ולא תניח לך הדבור, בוא וראה שכך הוא, שכאשר בא לבלק ובלק שמע כל אותן הדברים, היה חשוב שמפי בלעם יוצאים הדברים, ואמר לקוב אויבי לקחתך וגו', אמר ליה בלעם קח כשפים האלו בידך בשביל לעכב כאן כ"ה הזאת, ואם אתה תוכל לעכב אותה בכשפים האלה, אני אעקור לה מאותן הדבורים שהיא אמרה, מה כתוב, התיצב כ"ה על עולתך, בהקרבות ובכשפים האלה תעכבנה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר אעקור לה מאותן הדבורים, אמר ליה הקב"ה, רשע אני אעקור אותך, מה כתוב אח"כ, ויקר ה' אל בלעם ושים דבר בפיו, ואותו דבר הרים את הקול בהדבור של כ"ה, ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר בודאי, בוא וראה בתחלה לא כתוב התיצב כה על עולתך, אלא התיצב על עולתך ואלכה אולי יקרה ה' לקראתי, כיון שראה שכ"ה אמר אותן הברכות, אז אמר התיצב כ"ה על עלותך ואנכי אקרה כ"ה.

מן ארם ינחני בלק וגו' לכה ארה לי יעקב וגו'. ארה לי כלומר לקוט^[מ] ר' יוסי אמר כלומר, השלך אותם מאותה המדרגה שהם קיימים בה, ככתוב (שמואל א' ב') צדה אורה, אמר אם תכול להשליכם מאותה המדרגה שלהם, הרי כלם יהיו נעקרים מן העולם, ולכה זועמה ישראל, ישראל שלמעלה^[מא] שיהי נמצא רוגו לפניו, כמו שכתוב (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

 זוהר פרשת במדבר (ק"ט).

כדמיון שיש למעלה יש למטה

מה אקב לא קבה אל וגו'. אמר רבי אלעזר בוא וראה כדמיון שיש למעלה יש למטה, למעלה יש בחינת ימין ובחי' שמאל, למטה ישראל ועמים, ישראל נאחזים להימין בקדושת המלך הקדוש, עמים עכו"ם נאחזים לשמאל לצד רוח הטומאה, וכל המדרגות של בחי' שמאל הן למטה מכלן, וכל המדרגות נאחזות זו בזו עד שתלויות מן הראש^[מב] וכדמיון תהלוכת הראש כן באותו הגוון תהלוכת הזנב שהוא התחתון, מפני מה, לפי שנאחז בו, ולפיכך עמים עכו"ם באותו צד הטומאה שלהם יתנהגו כמו כן^[מג] בלעם הוא נשתמש בכל מדרגות התחתונות, והוא היה רואה באותן התחתונות שהן הזנב, שאינן ביכולתן להתנהג אלא עם הראש, לפיכך אמר מה אקב לא קבה אל, שהוא הראש, לפי שהראש העליון ההוא אינו נמצא בדין באותן הימים, ואע"פ שזה אל ביארנו שהוא במקום אחר יותר עליון, שהוא מדת הטוב והחסד של העולם^[מד] אבל זו מדת המלכות הקדושה לוקחת שם הזה כדמיון מדה העליונה, ולפיכך נקראת אל^[מה] אלא שהיא זועם בכל יום, שנמצא בה דין, ובוא וראה א"ל שד"י הרי ביארנו שבו כח הספקת השפע לעולם, והוא אמר לעולם די^[מי] וזה השם

 זיו הזוהר

מ. מלשון אריתי מורי. **מא.** זו מדת התפארת.
מב. זו מדת המלכות שהיא ראש לשועלים.
מג. הנהגתם כמו בדר הנהגת הקדושה כקוף בפני אדם.
מד. ככתוב חסד אל כל היום. **מה.** גם

המלכות נקראת אל יען כי היא משפעת השפע לכל אחד ואחד בעולם התחתון. **מו.** מביא ראייה שגם מדת המלכות נקראת לפעמים בהשם אל מהשם א"ל שד"י שמן התקשרות ב' שמות נעשה שם אחד,

א"ל הוא שמזדווג עמו, ולפיכך נקרא א"ל שד"י, א"ל המחובר עם שד"י, ולכך מה אקב לא קבה אל, לפי שבאותו הדמיון שנתעורר הראש נתעורר גם הזנב שהוא התחתון.

זוהר פרשת בלק (ר:)

בזכות אבותינו (ראש צורים) - אי אפשר לנצח לישראל

כי מראש צורים אראנו וגו'. אמר רבי יצחק מראש צורים אלה הם האבות, שכתוב (ישעי' נ"א) הביטו אל צור חוצבתם, ומגבעות אשורנו, אלו האמהות, בין מצד זה ובין מצד זה אין ביכולת לקללם, רבי אבא אמר כי מראש צורים אראנו, מי יוכל לנצח לישראל, שהרי הוא נאחז מהראש שממנו יוצאים כל צורים^[מז] ומי הם הצורים, גבורות, שהרי כל הדינים שבעולם מאותן הגבורות יוצאים, והם נאחזים בהם, ומגבעות אשורנו, אלו שאר כתרים הקדושים שנאחזים בהם^[מח] הן עם לבדד ישכן, ככתוב ה' בדד ינחנו וגו'.

מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. אמר רבי יוסי שתי מדרגות הן יעקב וישראל, בתחלה יעקב ואח"כ ישראל, ואע"פ שהכל אחד^[מט] שתי מדרגות הן, שהרי מדרגה העליונה ישראל הוא, מי מנה עפר יעקב, מדרגה שלמטה^[נא] איזו עפר, אמר רבי שמעון זה שכתוב עליו (שם מ"א) יתן כעפר חרבו וגו'^[נב] איזו חרב, זה ידוע שכתוב (שם לד) חרב לה' מלאה דם, עפר, זה המקום ההוא שנברא ממנו אדם הראשון, שכתוב וייצר ה' אלהים את האדם עפר וגו', ומעפר ההוא כמה חילות וכמה מחנות יצאו, כמה כדורי אש, כמה שרי הדין, כמה חצים, כמה בליסטראות, כמה רומחים וחרכות וכלי זיין נמצאו מעפר ההוא, ככתוב (איוב כ"ה) היש מספר לגודדיו, ומספר את רבע ישראל, רבע ישראל, זו היא ה'^[נב] וענין אחד הוא, רבע ישראל, כמו שכתוב רובץ תחת משאו, תרגימו רביע, זה שכתוב (שיר ג) הנה מטתו שלשלמה, ד"א רבע ישראל, כמו רביעית שבישראל, שהרי למטה רבע נקראת לפי הכתרים, המשמעות על דוד, שהוא רגל רביעית של הכסא^[נד] ד"א מי מנה עפר יעקב, כל אותן החשובים עפר כמו שנתבאר^[נד] ומספר את רבע ישראל, שכתבו היש מספר לגודדיו, כמו שנתבאר, ד"א מי מנה עפר יעקב, אותן המצות התליות בעפר, בזריעה

והוא שד"י רומז על מדת היסוד המשפיע די שפע

שהשם שד"י רומז על מדת היסוד המשפיע די שפע ע"י השם אל שמזדווג עמו שהיא מדת המלכות, וגם שלפעמים השם אל משמעותו גבורה ושררה, כמוש כתוב ואת אילי הארץ לקח. מז. זה עולם הבינה דמניה דינין מתערין. מח. היינו שאר ספירות הקדושות. מט. ששניהם בתפארת. נ. יעקב רומז על המדרגה שבתפארת שהיא למטה מן מדרגת ישראל שבתפארת. נא. עפר רמוז על מדת המלכות שמזדווגת עם התפארת, ושניהם יחד הוא עפר יעקב, ובאשר מדת המלכות מלאה בדין נקראת

חרב. נב. אות ה' אות הרביעית מן השם הוי"ה היא שורש המלכות, והיינו ענין אחד עם הענין של עפר יעקב, כי רבע ישראל ג"כ מרמז על הזדווגות תפארת ומלכות במדרגה העליונה, ומפרש שהמלכות נקראת רבע שיש במשמעות זה הזדווגות מלשון רביצה ושכיבה במטה, וע"ז מביא הרמז מטתו שלשלמה. נג. דוד המלך שרשו במדת המלכות, ואברהם יצחק יעקב דוד נקראים ד' רגלים של כסא הכבוד. נד. היינו הצדיקים בעלי ענוה, ורבע ישראל היינו גדודי החסידים הנכנעים תחת אותן הצדיקים.

בנטיעה ובקצירה, וזה ביאור החברים, ומספר את רבע ישראל^[נח] כמו שכתוב בהמתך לא תרביע כלאים.

זוהר פרשת בלק (ריא).

בלעם רואה שאינו יכול בכל כשפיו

וישא משלו ויאמר. וידבר לא כתוב, מהו וישא משלו, רבי חייא אמר הוא היה רק מרים קול בלבד **אצל המדבר ההוא, וישא משלו, בלעם, ויאמר, כ"ה ההיא**, ככתוב וכה תדבר, האמירה ממנה היתה, בוא וראה **כיון שראה בלעם שבכל כשפיו ובכל אותה המתנה** אינו יכול לעקור כ"ה ההיא, כמו שכתוב ואנכי אקרה כה, אעקור כ"ה ההיא, אמר ליה הקב"ה, **רשע אתה חושב לעקור אותה, אני אעקור אותך ממקום אחיזתך**, מה כתוב ויקר אלהים אל בלעם, כמו שנתבאר, ואחר כך כיון שראה שאינו יכול חזר ואמר וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו היה צריך לומר^[נ] אלא ולא אשיבנה ודאי לאותה כ"ה שנאמר וכה תדבר, אין אני ביכולת להחזירה מזה, אמר **בלעם בשתי מדרגות בקשתי ליכנס בהם, בקשתי ליכנס בהם מהמדרגה של יעקב ולא יכולתי, בקשתי ליכנס בהם מצד אחר של ישראל ולא יכולתי**, מה הטעם, לפי שזה השם או זה השם אינו מקושר במינים הרעים, זה שכתוב לא הביט און ביעקב וגו', למדנו **ששתי מדרגות הן, נחש וקסם, לעומתם עמל ואון**, אמר בלעם הלא בודאי מצאתי לאלה שהן כנגד יעקב וישראל, און שהוא נקשר בנחש כנגד יעקב, עמל שהוא נקשר בקסם כנגד ישראל, כיון שראה שאינו יכול, אמר ודאי לא הביט און ביעקב וגו', מה הטעם, לפי שה' אלהיו עמו וגו', ואם תאמר שרק באלה לא יכולתי אבל בקסם ונחש אני יכול, כתוב כי לא נחש ביעקב וגו', ולא עוד אלא שכל החילות שלמעלה וכל המחנות אין יודעים ואין מסתכלים במשפטי מלך העליון, עד ששואלים לשני אלה יעקב וישראל, ומה אומרים, מה פעל אל, אמר רבי אלעזר כל הדברים האלה כ"ה אמרה, והוא הרים קול בלבד לנגדה ולא ידע מה הוא הדבור, ולא נשמע ממנו אלא קול בלבד.

זוהר פרשת בחוקותי (קיב):

במעשה שלמטה נתעורר פעולה למעלה

כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אמר רבי יהודה כך למדתי, כל מה שמבקש האדם בעולם הזה בעבודת הקב"ה, צריך לעורר בעשיה למטה, שבמעשה שלמטה נתעורר פעולה למעלה, ועשיה זו צריכה להיות בקדושה, וזה נתבאר ובמקום שאין מעשה יש דבור, ובדבור הפה תולה לעורר פעולה למעלה, וכמוש נצרך לעורר קדושה העליונה במעשה ובדבור, כמו כן אותן הבאים מצד הטומאה צריכים לעורר צד שלהם במעשה ובדבור הפה, ואע"פ שבלעם היה מכשף הגדול מכל מכשפי העולם, מכשף גבוה ממנו היה בלק, בקסם

זוהר זוהר

נה. היינו מצות הנהגות בכל מיני כלאים. נו. כיון שמוסב על המברך.

היה בלק גדול מכל החכמים, ובלעם בנחש, קסם ונחש שתי מדרגות הן, קסם תולה בעשיה, נחש אינו תולה בעשיה אלא במחשבה ובדבור הפה, ואז נתעורר עליהם רוח טמא להתלבש בהם ועושה מה שבכחו לעשות, וישראל קדושים לא כן, אלא כלם קדושים וכל מעשיהם לעורר עליהם קדושה, ככתוב (ישעי' ל"ב) עד יערה עלינו רוח ממרום, וע"כ כתוב כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, שהרי הם בצד קדושה העליונה נאחזים, ומעשיהם בקדושה באים, והקדושה מתעוררת עליהם ומתלבשת בהם, ובוא וראה בקסם היה בלק גדול מכל החכמים ובלעם בנחש, וע"כ בשעה שבקש בלק להתחבר עמו מה כתוב, וילכו זקני מואב עם זקני מדין וקסמים בידם, בוא וראה בדבור הפה היה בלעם גדול מכל מכשפי העולם, ובהסתכלותו על ידי הנחש ההוא היה יודע לכוון השעה, וע"כ בקש בלק להשלים הדבר בקסם ובנחש, אמר ליה הקב"ה, רשע הרי קדמוך בני, עבודה יש ביניהם שכל צדדים הרעים ומינים הרעים והכשפים שבעולם אין יכולים לקרב אצלם, שכלם בורחים מלפניהם, ומה היא, אהל מועד וכלי המקדש ותשמישי המקדש וקטרת הסמים, שזה מבטל כל אף וחימה שבעולם למעלה ולמטה, וגם עולות וקרבנות בכל יום, ושני מזבחות לעשות עליהם עבודת המזבחות, ושלחן ולחם הפנים, ואת הכיור ואת כנו, וכמה משמשים לעבודה של דבור הפה, הארון ושני לוחות העדות, ואהרן לכפר על העם בתפלה בכל יום, כיון שהשגיח אותו רשע בכל זה אמר, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, מפני מה, לפי שה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו, וע"כ כתוב (מ"כ ו') עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל למען דעת צדקות ה', עמי זכר נא, בבקשה מכם שתזכרו אותו הזמן שהתחברו בלק ובלעם להשמידכם ולא יכלו, שאני החזקתי בכם כאב המחזיק בבנו ואין מניחו ביד אחרת, מן השטים ועד הגלגל, מה זה לנגד זה, אלא אמר הקב"ה לישראל בבקשה מכם, שתזכרו כל הזמן שהייתם דבקים בי, ולא יכל רשע ההוא בכשפיו וקסמיו לשלוט עליכם, וכיון שעזבתם ידיכם מלהדבק בי והייתם בשטים מה כתוב, ויאכל העם וישתחוו לאלהיהם, ועד הגלגל, כמו שכתוב (הושע י"ט) בגלגל שוורים זבחו, ואז שלטו בכם שונאיכם, וכל זה למה, למען דעת צדקות ה', כל אותן הצדקות שעשיתי עמכם בזמן שהייתם דבקים בי, ולא הנחתי דבר בעולם לשלוט בכם, והרוגז שלמעלה ושלמטה ומינים הרעים לא יכלו לקרב אליכם.

סֵפֶר סוֹד הַגְּאוּלָּה

"בראשית תמוך" תקון מ"ג
מתקוני זוהר השלם והמבואר

סגולה גדולה לקרא בכל יום זוהר הקדוש של תקון מ"ג ותקרו' דף פ"ב משבעים תקונים, לתנאי האלקי מאור העולם רבי שמעון בר יוחאי זי"ע

וכל האומרו בכל יום יזכה להארת הנשמה, לזקון הברית, ולכל הישועות. הנה הסגולה הזו מנצחת לפניכם, למען תהגו בה בכל עת.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
נחל לניש 8/24 בית שמש
טל: 0548436784

תשרי תשע"ג - מחלקת בחנם לזכרי הרבים

התורה